

maal, men denne Bestemmelse har man taget ud. Det er Synet, der kræver, og hvad det kræver, har Kommunalbestyrelsen at udskrive hos Befolkningen. Ikke en Gang den snævrere Bestyrelse har nogen Indflydelse her, nej, det er Synet. Det vil altsaa sige, at denne Embedsmand tilligemed de to Haandværkere, der kommer, bestemmer, hvilke Udgifter der skal lægges paa Menigheden; den Befolkning, som skal bruge Kirken, har intet at sige her, den har kun at betale, hvad Synet forlanger. Det er det, der er den store Forandring, som skete her i Landstinget, og derigennem har man skabt et Misforhold mellem Land og By. Den Stilling, jeg stadig har hævdet heroppe, er den, at det er Kommunalbestyrelsen, som har det bedste Overblik over de økonomiske Forhold indenfor Kommunen og derfor bedst kan afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt man paa et givet Tidspunkt kan gaa med til ekstraordinære Udgifter til Kirken, eller om det er heldigere, at de udsættes til et andet Aar, hvor Kommunens økonomiske Forhold maaske er bedre.

De Ændringsforslag, som jeg nu har tilladt mig at stille her, bringer vel ikke dette Forhold fuldstændig tilbage, men hvis de Ændringsforslag, hvorved man sikrer Kommunerne noget mere Indflydelse, end de vil faa i Købstæderne efter den i Lovforslaget foreslaaede Ordning, Ændringsforslag, som de danske Købstadbestyrelser enstemmigt har tiltraadt og anmodet det høje Landsting om at tage under Overvejelse, blev vedtaget, vilde den bestaaende Ordning blive fortsat, og saa vilde den Institution, som vi tidligere har haft til Bestyrelse af Kirkerne, bibeholdes. Jeg kan ikke anerkende, at Loven om Menighedsraad absolut tvinger os til her at gaa en anden Vej. Der staar i Loven om Menighedsraad, at indtil en Lov om Kirkers Bestyrelse bliver vedtaget, overtager Menighedsraadene Bestyrelsen af Kirkerne paa Landet, men deri ligger der ikke absolut, at man er nødt til at tage Menighedsraadene. Jeg beklager i høj Grad, at der ikke er blevet givet mig Lejlighed til at fremlægge nogle Oplysninger, som jeg havde ønsket frem i Udvalget, Oplysninger om, hvad Menighedsraadene i Virkeligheden kan siges at repræsentere. Jeg mente, at disse Oplysninger dog havde deres Betydning her, hvor man skal flytte Bestyrelsen fra det Sted, hvor den i mange Aar har været, over til en ny Institution, som — det kan man ikke benægte — ikke har haft nogen virkelig Livskraft eller Sangbund ude i Befolkningen. Menighedsraadene havde ikke nogen Livskraft i 1903, da de

fremkom, og det var uden stor Sorg og Klage, at de gik ud af Livet i 1909, ligesom jeg tror at kunne sige, at der ikke var nogen Begejstring, da vi fik dem igen i 1912. Jeg kunde, som sagt, have ønsket at faa nogle Oplysninger frem om, hvorledes det i 1912 havde stillet sig, om ikke Menighedsraadene havde vist sig at have endnu mindre Sangbund, efter at de havde været forsvundne en Tid, end de havde i 1903, om de ikke var en hensygnende Institution, som i Virkeligheden ingen Livskraft har, og som der ikke er Grund til at give en saadan Myndighed som den, der her er Tale om. Det lykkedes mig ikke at faa disse Oplysninger frem, idet Udvalgsflertallet ikke vilde fremskaffe disse Oplysninger. Det gjaldt jo om at faa dette Lovforslag ført frem nu. Jeg kommer til at tænke paa Wessels Digt „Kærlighed uden Strømper“, hvor Grethe siger: „Du aldrig bliver gift, hvis det i Dag ej sker“, idet det synes at staa saaledes for Udvalget: Du aldrig faar den Lov, hvis det i Dag ej sker. Hvorvidt denne Frygt fra Udvalgets Side er begrundet, ved jeg ikke, men den Hast, hvormed Sagen nu skulde fremmes, synes at tyde paa, at man her ligesom har haft nogle frygtelige Anelser om, at der vilde ske noget galt, hvis dette Lovforslag ikke blev vedtaget i denne Samling. Ja, hvad vilde der ske? Vi vilde komme til at undvære at have Loven liggende opmagasineret, kan jeg gerne sige, i et Aars Tid, før den i Virkeligheden faar nogen Betydning. Denne Lov skal nemlig ikke træde i Kraft før til næste November. Vi vilde altsaa have haft en hel ordinær Rigsdagssamling for os, selv om vi ikke gjorde Sagen færdig i denne Sommersamling — om hvilken den højtærede Finansminister i et Møde for nogen Tid siden her i Tinget udtalte, at den ikke havde den Opgave at gennemføre det almindelige Lovgivningsarbejde —, og der var altsaa aldeles ikke sket nogen Skade. Men Udvalget kunde ikke levne Mindretallet Tid til at indhente de Oplysninger, det ønskede. Man har endog haft en saadan Hast, at man ikke en Gang kunde give Mindretallet saa lang Tid, som det ønskede, til at affatte en udførlig Betænkning. Naa, dette har mindre at sige, men det viser, hvilken Hast der er udvist i Udvalget. I Betænkningen henvises der til den af den danske Købstadforening indsendte Skrivelse. Det forekommer mig, at der i Grunden er vist meget lidt Respekt for denne Forening. Ellers plejer man dog gerne, naar der kommer en Henvendelse fra en saadan Institution, at mangfoldiggøre den og give samtlige Udvalgets Medlemmer Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed.